

SKutečná DEMokracie

Svazek 1
Číslo 7

Oběžník pro potřebu lidí, jež hledají
Internetový a samizdatový časopis

mimořádné vydání
podzim roku 2011

Slovo ke čtenářům

A Světlo svítí v temnotách ...

Redakce

Redakci tohoto internetového časopisu tvoří lidé, kterým není jedno, co se v naší zemi děje. Není jim jedno, že tu opět existuje selektování zpráv, že tu existuje překrucování těchto zpráv, a že tu dokonce existuje vyložená dezinformační kampaň. Lhaní a cenzurování je něco, čemu se hodláme postavit. Jde totiž o základní práva na informace, dané naší Ústavou a dalšími zákony této země. Stávající systém postkomunistické vlády se od principů DEMOKRACIE silně odklonil a systém, který lze nazvat v tom lepším případě OLIGARCHIÍ ne-li něčím horším začíná evidentně opovrhovat lidmi a základními hodnotami lidského soužití.

Tento časopis není místem pro nářky, ale pro seriózní vědomé poznání skutečností. To chceme vést v duchu SKUTEČNÉ DEMOKRACIE.

Skutečná Demokracie

K. H. BOROVSÝ

K.H.Borovský

Žil v letech 1821 - 1856
a byl to nejen slavný
český básník a literát,
ale především bojovník
za Pravdu, Právo a
Spravedlnost. Byl tím,
koho lze prohlásit za
buditele a zastávce
skutečné

DEMOKRACIE

OBSAH

Slovo ke čtenářům	1a
Skutečná Demokracie K.H.Borovský	1a
K. H. BOROVSÝ	1b
Rozpravy (články čtenářů a redakce)	2a
Konec	4b

K. H. BOROVSÝ

STRANY POLITICKÉ JSOU U KONCI

(Text ponechán v původním (staročeském) znění.)

*Nechod', Vašku, s pány na led,
mnohý příklad známe,
že pán sklouzne a sedlák si
za něj nohu zláme.*

K.H.BOROVSÝ

K. H. Borovský o politické odvaze

(Text ponechán v původním (staročeském) znění.)

Stálost, vytrvalost a neohroženost politická jsou vlastnosti, které nevyhnutelně národ mítí musí, chce-li upevniti svoje práva a svou svobodu: bohužel ale těchto vlastností ještě příliš pořádku nalézáme. Jak mnohý mezi přáteli svými aneb někde v hostinci, aneb jak říkáme za větrem až přes příliš zuřivý a radikální člověk svěsí hlavu, ohne hřbet a poníží mysl, jakmile s ouřady co činiti má, jakmile strana jemu ve smýšlení politickém protivná zvítězí a své odpůrce ustrašovati a pronásledovati počíná. Jak mnohá, jenž v roce 1848 bouřlivým svým radikalismem až všechno děsil, jemužto tenkrát všeho bylo málo, jemuž se celý svět zdál být neliberální a reakcionářský, jak mnohý, pravím, ouhlavní radikalista z minulého roku obchází nyní s kloboukem v ruce jako zmoklá slepice v ustavičných ouzkostech, aby si někdo nevzpomněl na jeho loňskou zuřivost.

Jaká jest asi příčina tohoto tak obyčejného úkazu? Ovšem, jest příčin více, my však zde jen na jednu, hlavní, poukázati obmyslíme. Že jsou vůbec lidé bez všeho mravního charakteru, kteří vždy jen s tou stranou drží, která vyhrává, kteří se tedy i v loni beze všeho přesvědčení a bez mravního pudu k liberální straně přidali, domýšlejíce se, že musí zvítěziti a že pak při tom i oni uloví leccjaký výnosný ouřadek nebo něco tomu podobného – o tom všem jakožto o věci příliš sprosté, obyčejné a mizerné, nechceme ani slov šířiti. Takoví lidé budou dnes sloužiti absolutní vládě za denuncianty a biřice, a zítra, kdyby se věci obrátily, budou své nejpoctivější občany věšet na lucerny a připravovat pod guillotinu, vždy ale budou vyhledávat beze vší svědomitosti jen svého špinavého zisku.

My však zde chceme jednati o poctivých, ale slabých lidech, a o příčině, proč oni jsou nestálí a lehce zastrašitelní ve svém politickém smýšlení. Příčina toho jest neurčitost a nejasnost jejich politického smýšlení. Puzení jsouce jenom okamžitým citem a neurčitým nadšením, nedovedli si ještě utvořiti v hlavě pevný systém politických zásad, a proto kolikráte jim v nadšení přeskočí několik koleček a hodiny jejich politického smýšlení hrozně hřmotí, najednou ale bez pohnutí státi zůstanou.

Právě proto, že se jejich smýšlení nezakládá na dobře promyšlených a ustálených zásadách, lehce se zaleknou a netroufají si to, co skutečně smýšlí, vždycky tak činem vyznati, oni mají jen jakousi sváteční politiku mezi přátely a při sklenici, ale všude ve skutečném životě jenom všední. Když slunce svítí liberální straně, poletují jako motýlkové v nejpestřejším barevném blesku, když ale se obzor zahálí mraky a oddaleka bručí vládní hrom, již hned se zalézají jako červíkové do svých dírek.

Mužové ale, kteří dle pevných zásad smýšlí, kteří si utvořili pevná nezrušitelná pravidla v politice, přes které nikdy nepřekročí ani nepodlezou: takoví dovedou v čas přílišné politické bujnosti odporovat přemrštěncům, a nedbajíce na žádné jejich, že přitom často utrží nezasloužené nádávky, umějí ochladit jejich přílišnou zapálenost a uchrání tak vlast od velikého neštěstí, zato ale se také nebojí v zarmoucených dobách politické sklíčenosti povznésti neohroženě hlasu svého proti škůdcům a nepřítelům svobody. V politice musí každý napřed sám se sebou a se svým svědomím býti srovnán a přesvědčen, že nic nespravedlivého a pro vlast škodlivého nežádá, pak ale když jednou toho přesvědčení nabyt, nesmí se také báti a stýchat, toto své přesvědčení jakožto věc dovolenou a poctivou před každým a buď si to císař sám vysloviti a zastávati. Jenom takovým způsobem může opravdu svoboda pravá vzniknout a pro budoucnost se ustálit.

(Národní noviny 26. 8. 1849)

Co se mi honí hlavou?

Tato doba je neúnosná, co se týče žití. Lidé, kteří mají práci, nevěří lidem, co se zadlužují.

Lidé se rozdělují na ty, co mají peníze a na ty, co jim slouží! Každý den potkávám lidi a ptám se: jsou to lidé, nebo jsou to zvířata? Znáím život na ulici, a vím, že mezi lidmi jsou lidé schopní všeho. Schovávají se za bariéru právních kliček. Zákony napomáhají nadnárodním korporacím, velkým podnikům a malý osamocení člověk je drčen!

Zotročování světa dopadá i na nás. Myslíme si, že se nás to nedotkne Tak to se mýlíte lidi! Naši politici se scházejí s podnikateli a dojednávají strategie zotročení!

Tak třeba na sever Čech, do 10 000 města, kde není práce, nastěhují 2600 cikánů, kteří nemají práci a rázem zde bojují lidé proti sobě. A to vše jen proto, že VLÁDA chce.

Budou volat policii, budou mlátit lidi a rozsévat nevraživost a mezi tím se schvalují OTROKÁŽSKÉ ZÁKONY!!

Poslouchám zprávy plné lži a tak se začnu vypovídat na Václavském náměstí. Jako mluvčí OSMÉHO ODBOJE, svolávám na 24. září první všelidový sněm za podporu SKUTEČNÉ DEMOIKRACIE . Ale co je důležité, v září začíná vlna manifestací a tak se musím na každé z nich bít a snažit se lidi, tedy aktivisty spojit. Tyto akce budou gradovat a vyústí přednesením 17-ti požadavků vládě. Vláda nesmí jít proti svému lidu. Nedodržování ústavy a prohlašování **OTROKÁŘSKÝCH ZÁKONŮ je proti tomuto lidu!! Jsem OBČAN ČESKÉ REPUBLIKY A JE**

MOU OBČANSKOU POVINOSTÍ ŘÍCI HLASITÉ NE ZOTROČENÍ LIDÍ A DĚTÍ!!

ANO. CHTĚJÍ, ABY SE DĚTI ZADLUŽOVALY ŠKOLNÝM A PAK JIM SLOUŽILY.

HANBA PADÁ I NA MOU HLAVU.

VŽDYŽ SE ŘÍKÁ, ŽE LID MÁ TAKOVOU VLÁDU, JAKOU SI ZASLOUŽÍ!

Takže NA SHLEDANOU DNE 24.9 od 15 hodin, na VÁCLAVSKÉM NÁMĚSTÍ!

Lidi, jsem rád, že mohu být po vašem boku.

Zdeněk Ponert.

Prostředí v nemocnici a zdravotnických zařízeních.

Rád bych se podělil o čerstvé zkušenosti z nemocničního prostředí. Jsem pár týdnů po operaci totální endoprotézy. Téměř každý ví, oč se jedná díky doktoru Sovovi ze seriálu Nemocnice na kraji města.

Operovali mne v malé nemocnici nedaleko Prahy. Podle předoperačních vyšetření jsem byl jeden z mála, který měl všechny výsledky v normě. Neberu žádné léky a kromě špatné kyčle se dosud ve svých sedmapadesáti letech na nic neléčím.

Hned mi bylo nabídnuto nadstandardní ubytování.

Maličkost, jen cca 400 až 600 Kč denně.

Nejsem zrovna zámožný, tak jsem chtěl standard, který se platil v té době (červen – červenec 2011) „jen“ 60,-Kč denně. Byli jsme sice namačkáni na pokoji jako sardinky, ale po operaci tohoto typu je člověk pár dní stejně „mimo“ a je mu to jedno. Když se po dvou třech dnech proberete, tak jste rád, že nejste na pokoji sám a že si můžete popovídat se spolupacienty. Dokonce k nám na pokoj chodil, byť se belhal o berlích, pacient, který si platil samostatný nadstandard, neboť mu samotnému bylo smutno. Zatím tedy v této nemocnici rozlišit nadstandard a standard lze jen podle počtu pacientů na pokoji, televize a ledničky. Péče byla stejná, v našem případě si dokonce myslím, že velmi dobrá. Ale slyšel jsem od spolupacientky o jiných nemocnicích, kde tomu tak není. Kde je každý den k večeři jen chléb, někdy s pomazánkou, jindy samotný. Já měl ale štěstí, že o nás v této nemocnici bylo postaráno dobře.

Po 8mi dnech jsem byl převezen do rehabilitačního centra v Praze, kde jsem pobyl celkem 7 týdnů. Zde už je na člověka od počátku činěn nátlak, aby si zaplatil nadstandard, neboť standardních lůžek je velmi málo a je třeba čekat, až se uvolní. Zamluvit si je nelze. Člověk musí nastoupit na nadstandard a čekat, dokud se nějaké standardní lůžko neuvolní. A protože rehabilitace v případě endoprotézy musí být několikatydenní, tak se to může docela prodražit.

Ze své vlastní zkušenosti musím říci, že na péči rehabilitačních pracovníků tohoto rehabilitačního zařízení nemělo vliv, zda byl člověk zařazen standardně či nadstandardně. Díky tomu, že trochu tuším, jak je potřeba se chovat, aby si člověk udržel přiměřené zdraví, jsem se hojil velmi rychle a již 7mý týden po operaci mi operátor povolil 100%tní zátěž. Osobně si tedy v podstatě nemám na co stěžovat.

Bohužel toto nemůže říci většina spolupacientů, kteří byli nuceni přistoupit na nadstandardní ubytování.

Často jsem za dobu své rehabilitace zaznamenal, že lidé neměli prostředky si déle platit nadstandard a proto požádali předčasně, často už po 14ti dnech o propuštění do domácí péče. Že se doma rehabilituje podstatně pomaleji a méně kvalitně a že se tak prodlužuje pracovní neschopnost pacienta je jasné.

Vím, jak mi bylo po 14ti dnech rehabilitace a proto považuji systém, který neumožňuje bezplatnou rehabilitaci za nelidský. Navenek vše vypadá jakoby v pořádku, ale pokud se člověk dostane do zdravotních problémů, bude ho to už dnes stát mnoho prostředků.

Přítom máme ústavou zaručenou bezplatnou zdravotní péči.

Obyčejný člověk v současném systému naše vládců nezajímá. Je určen jen k tomu, aby se z něj vyždímaly poslední úspory, a bez šance získat v této době práci jen rozmnoží řady živořících. Díky „reformám“, konkrétně schváleným v těchto dnech se ukazuje, že odmítnout nařízenou práci pracovním úřadem se rovná zbavení možnosti i těch mizivých sociálních dávek, které nám ještě ponechali. Jsem už skoro tři měsíce v pracovní neschopnosti a ještě jsem neviděl ani korunu ze sociální dávky v nemoci.

Kdybych se ovšem opozdil já s placením, tak to bych se se zlou potázel. Stát má v tomto dvojí metr.

Nepřeji nikomu, aby v současném systému byl odkázan na pomoc státu. Ta už neexistuje a o to málo, co zbylo díky „reformám“ brzy přijdeme, nebo jsme už přišli.

Miroslav Gaydoš

KDO LŽE?

Státní dluh loni stoupl. Na každého Čecha připadá skoro 128 tisíc.

IDnes dne 15. 3. 2011

Státní dluh České republiky se v loňském roce zvýšil o téměř 166 miliard na 1,344 biliónu Kč. Údaje z počátku ledna potvrdilo ministerstvo

financí (MF). Na každého Čecha tak připadá dluh téměř 128 000 Kč. Předloni stát zvýšil dluh o 179 miliard Kč.

Vnitřní zadlužení státu se loni zvýšilo o 109,5 miliardy na 1,036 biliónu korun. Zahraniční dluh státu stoupl o 56,3 miliardy na 307,8 miliardy Kč.

Důvodem růstu dluhu jsou mimo jiné emise státních dluhopisů. Na domácím trhu loni MF vydalo státní dluhopisy za 167,4 miliardy Kč a na zahraničních trzích si stát půjčil 49,7 miliardy Kč.

Vláda rovněž během roku 2010 čerpala půjčky od Evropské investiční banky ve výši 10,4 miliardy Kč. V letošním roce si chce ministerstvo financí půjčit 220 miliard Kč, v roce 2012 téměř 219 miliard a v roce 2013 si hodlá půjčit 207 miliard Kč.

Státní dluh tvoří dluhy vlády a vzniká především hromaděním schodků státního rozpočtu. Financován je pokladničními poukázkami, státními dluhopisy, přímými půjčkami nebo například půjčkami od Evropské investiční banky.

Vývoj státního dluhu

rok státní dluh (v miliardách Kč)

1993	158,8
1994	157,3
1995	154,4
1996	155,2
1997	173,1
1998	194,7
1999	228,4
2000	289,3
2001	345,0
2002	395,9
2003	493,2
2004	592,9
2005	691,2
2006	802,5
2007	892,3
2008	999,5
2009	1178,2
2010	1344,1

Zde bylo ještě cca 500 miliard státních rezerv.
Zde už nebylo v rezervách nic.

Zdroj: MF

Vážení, doufám, že si uvědomujete, co to znamená. Vláda pod vedením ODS vytvořila od roku 2006 téměř neuvěřitelné zadlužení nás všech. V té době přebírá stát téměř nezadlužený (691-500=191miliard). Rozkrádání státu skončilo, tak se prostě pokračuje dál a to NA DLUH.

I to začíná už být neúnosné a tak se bere podpora mrzákům, důchodcům a lidem chudým.

Nemravnost, necitelnost a netolerantnost je naprosto zjevná. V tomto státě bylo už provedeno více jak 3 300 000 exekucí. Co to znamená? Pod ochranou zákonů je vám zcizen veškerý majetek (a rozprodán za pakatel), zablokovány účty a vy vyhozen z bytu a to třeba za nezaplacenou jízdenku v metru před 10 lety. 3 miliony exekucí na 10 milionů obyvatel je už docela "slušný" poměr. Co říkáte?

Stát, v němž se výraz pravdoláskař stává nadávkou, stát, kde vládnou lidé oddaní mamonu a zcela bez svědomí se alespoň nám jeví, jako stát s nejhorším obdobím dějin.

PTÁM SE VÁS.

Nebylo by na čase se začít dožadovat dodržování Ústavy?

Začít vyžadovat zlegalizování Listiny lidských práv, kterou jsme díky našemu čelnímu představiteli odmítli (jako jediný stát Evropy), jako nepotřebnou?

Začít vyžadovat SKUTEČNOU DEMOKRACII a odmítnout tento paskvil OLIGARCHIE?

Redakční rada

Co je a co není Pravda a Svoboda.

Pokusím se v tomto pojednání objasnit výše uvedené termíny. Ten, kdo se ale domnívá, že by to pak mělo být jasné všem lidem po mém objasnění, bude zklamán. To totiž nemůže být takto komplexně objasněno už ze samotného principu. Vtip je v tom, že jsme každý jiný, a že jsme na jiném stupni vývoje svého vědomí. Tento vývoj ale nepředstavuje vědomosti ve smyslu informací, ale stupeň vývoje vědomí ve smyslu jeho kvality (IE) a tedy v tom, jak kdo pokročil ve vývoji své vědomé duše. Toto tvrzení asi mnohé zarazí a zcela oprávněně. Nemají totiž tušení jak je to ve skutečnosti s evolucí a s vývojem. Takže si tu uděláme malou vsuvku, v níž objasníme alespoň to nejzákladnější. Důvod je nasnadě. Tato společnost nepotřebuje informované občany ve smyslu vědění, ale chodící konzumenty, které jsou přeplněny informacemi o výrobcích a to především z reklam.

Fyzický vývoj člověka byl více méně ukončen před 100 000 lety a to vznikem bytosti, kterou věda nazvala **člověk rozumný rozumný**, tedy **homo sapiens sapiens**. Vývoj na fyzické rovině sice pokračoval dál, ale už v naprosto nevýznamných krocích, které pro jednoduchost můžeme pominout.

Ukončením fyzického vývoje ale nastává teprve razantní vývoj duchovní a osobnost člověka se velmi výrazně mění. Vědomí tedy přebírá tuto štafetu vývoje a v bytosti člověka začíná jeho prudký rozvoj. Úvodní fáze tohoto vývoje přeskochíme, protože současnou vědou nejsou zaznamenatelné. Lze je zkoumat pouze duchovní vědou, kterou zde zmiňujeme pouze okrajově.

Fáze tohoto vývoje, zaznamenaného a dokumentovaného, které přetrvávají do současnosti, nám dostatečně ozřejmí to, co zde chceme říci. Člověk se dělí v současném světě do tří skupin vzhledem k vývoji svého vědomí. Jde o stav duše pocitové, stav duše rozumové a pak o stav duše vědomé. Tyto stavy jsou vlastně úrovně vývoje našeho vědomí. První stav je charakteristický pro lidi, kteří žijí odděleně od civilizace v pralesích Afriky, Jižní Ameriky a v oblastních pralesích Indonésie a Oceánie. Druhým stavem prošli již téměř všichni lidé Země s výjimkou těch, kteří jsou uváděni v prvním stavu. Nyní se dostáváme ke třetímu stavu a to stavu duše vědomé. Tento stav je charakteristický především pro indoevropsko-americkou populaci. Teprve zde má smysl mluvit o fenoménu Pravdy a Svobody. Pravda a svoboda je chápána zcela jinak duší rozumovou a i duší vědomou, která má pouze základní stav, a zcela jinak pak duší, která je již ve svém vědomém stavu pokročilejší. Takže si zde napřed probereme chápání těchto fenoménů na tomto nižším stavu vědomí a zdůvodníme to.

Komunistické heslo – svoboda je poznaná nutnost, není nesmyslem, jak se mnozí výše vyvinutí jedinci domnívají (pochopitelně výše vyvinutí ve smyslu vývoje svého vědomí). Je plně pravdivé, ale jen pro ty z nás, kteří jsou na nižší úrovni tohoto vědomí, tedy na úrovni duše rozumové či sice vědomé, ale jenom v jejich základních rysech. Dnes se jedná v tomto případě především o materialisty. Duše pocitová i duše vědomá to vnímá jinak. Buďme konkrétní.

V našem prostředí žije menšina lidí, kteří sice nemají úplně pocitovou duši, ale jsou jí silně zabarveni. Jde o Romy. Jak vnímá Rom svobodu? Je to cosi, co je mu vrozeno, co je jeho, co od něj nelze odejmout. Rom vnímá jako svůj celý kraj, do něhož přichází a cítí se zde volný jako pták v povětří. Náš známý materialista, dejme tomu statkář z První republiky, vnímal jako své pouze svůj statek, byť třeba rozsáhlý, ale konečný. To co bylo za ním, bylo mimo jeho pole zájmů. Běda ale, jak by se chtěl někdo dotknout byť jenom části toho, co bylo jeho. Jsou známy soudní spory třeba o šíři pouhé meze, která vymezuje hranice území. Vnímá to

jako svou újmu, jako své omezení svobody. Dnešní naprosto neadekvátní křik kolem jakýchkoliv zákonů, jež by měli nějakým způsobem být ku prospěchu všem, a umožnit v případech potřeby i zabavení (zestátnění) sporného majetku či území, je stejné povahy. V očích současných materialistických byznysmenů je soukromý majetek nedotknutelný.

Zase úplně jiný postoj bude zaujímat člověk s vysokým stupněm Emoční inteligence (duše vědomá), jakým byl na příklad T. G. Masaryk. On se bude jevit jako člověk přející, který má pochopení. Bude se jevit jako moudrý hospodář, který ví, že dohadovat se o hloupostech je rovněž hloupost. Který je v zájmu dobrých věcí ochoten onu mez celou přepustit sousedovi, nebo dát k dispozici část svého území, pro veřejně prospěšnou stavbu, či poskytnou své finance na výstavbu nemocnic, sirotčinců nebo ústavů pro staré ale tak, že se o tom nedoví nikdo ani v jeho bezprostředním okolí. Tedy je schopen skutečného daru, který si nežádá nic zpět. Jak velký rozdíl je to od milodarů těch, kdo se za to nechávají vynášet téměř "do nebe"?

Pokud se nad tím zamyslíte, pak nutně vyvstane otázka PROČ?

Proč napřed je svoboda v člověku, pak jí člověk předestře před sebe, aby jí následně měl zase v sobě?

To přeci musí mít nějaký hlubší smysl.

Také má.

T. G. Masaryk nejedná stejně a nenakládá se svobodou obdobně jako Rom. Něco se tu změnilo. To něco je tedy klíčem k pochopení toho, co se děje, a pokud to pochopíme, tak porozumíme i vývoji a evoluci našeho vědomí, alespoň pokud jde o systém svobody.

V době Francouzské revoluce se objevuje heslo: SVOBODA, ROVNOST, SPOLUPRÁCE (v původním znění VOLNOST, ROVNOST, BRATRSTVÍ). Pro nevhodný překlad prvního slova a pro znevážení slova posledního, jsem jí upravil do tvaru, který odpovídá původnímu smyslu tohoto hesla.

Jde svým způsobem i o program. Onen náš Rom vlastní pouze první z těchto principů, tedy SVOBODU. O systému ROVNOSTI neví a o SPOLUPRÁCI rovněž ne. Materialista dal svou SVOBODU ven ze sebe. Proč? Aby mohl získat vyšší post vývoje, musí něco obětovat.

To je zákon vývoje. My lidé jsme obětovali instinkt, který jsme dočasně nahradili rozumem, abychom ho získali přepracovaný zpět v moudrosti. Takto jde vývoj vědomí. Takže když se vrátím k našemu případu. Odložili jsme SVOBODU, žijme ROVNOSTÍ a tuto svobodu získáme přepracovanou zpět v podobě SPOLUPRÁCE (vědomá spolupráce).

Tato spolupráce (vědomá spolupráce) je tedy svoboda oplodněná volností a tento děj bylo nutno uskutečnit vně našeho vlastního JA, tedy vně nás samotných. To jsou ony zkušenosti, kterými musíme projít na své cestě vývojem.

Úplně stejně je to i PRAVDOU. Pravda je napřed dogma, o kterém se nepochybuje. Porušení se trestá mnohdy i smrtí nebo celkovým zesměšněním. Příkladem mohou být četné a hrůzné exekuce "čarodějnic" ve středověku, nebo v současnosti jistá dogmata vývoje.

Vývoj ale pokročil. Dnes je PRAVDA relativizována. Je znám výrok. **Každý má svou pravdu**. Nebo. **Co to je vlastně pravda?** Současná společnost žije ve lži a pravdu bere pomalu jako hloupost. Havlův výrok "**Pravda a Lásk** **zvitězi**" je zesměšňován a brán jako nadávka ve výrazu PRAVDOLÁSKAŘ. Jak bude vypadat ona pravda, až jí přijmeme zpět do svého nitra? V co se to bude transformovat? Bude to systém, který nemá dosud detailní pojmenování, a proto zůstaňme u obecného názvosloví, a sice u výrazu **MOUDROST**.

Redakční rada.